

Hồi 91

Đêm Khuya Tâm Thù

Hai người này chính là Ngư Lang Trần Gia Lân và Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn, họ đã xem tuồng hát đẫm máu này từ đầu đến cuối một cách tỉ mỉ.

Bấy giờ Trần Gia Lân đã hiểu tại sao lần trước hắn định giết Tả Thu Sinh, lại bị Huyết Thủ Thiếu Đông ngăn lại, gã bảo rằng sẽ có người cảm tạ hắn, té ra cố sự thế này đây.

Trông tình hình Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn và Cổ Hồng Liên - Phương Quan Tiểu Phụng đã có liên lạc từ lâu, cho nên gã mới hiểu rõ mọi tình hình như thế, đồng thời đêm nay Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn sở dĩ lại đến đây, có thể do Thượng Quan Tiểu Phụng mời mọc, để đề phòng trong muôn một phải ra tay tiếp sức với nàng.

Thượng Quan Tiểu Hồng quay người sang, thoát trông thấy Trần Gia Lân, mặt hơi biến sắc, nói:

- Thừa thiếu môn chủ, gã là tổng giám sát của quý môn...

Ý của nàng đương nhiên muốn thử xem phản ứng của Trần Gia Lân ra sao.

Trần Gia Lân cười một tiếng cay đắng nói:

- Cổ cô... ồ! Không nên gọi nàng là Thượng Quan cô nương mới đúng, nàng không giết gã thì ta cũng phải giết gã, gã tạo ác nghiệp nhiều quá rồi.

Hắn vừa thốt ra lời nói, sức nghĩ rằng Tả Thu Sinh là nhân vật cao cấp tọa hạ của mẫu thân, quả thật mình không nên nói lời như thế, dù sao trong lòng cũng có chút áy náy.

Thượng Quan Tiểu Phụng khẽ gật đầu, nói:

- Trần thiếu hiệp, ta rất cảm tạ chàng!

Tả Thu Sinh không còn nhúc nhích nữa, nằm co quắp dưới đất như một con rắn chết.

Một tuồng huyết kịch đến đây đã kết thúc.

Trần Gia Lân sực nghĩ ra phen này mình vâng lệnh mẫu thân đặc biệt đến Nam Xương làm việc, không thể ở lại đây lâu, nếu người liên lạc tìm chẳng ra mình ắt phải hỏng việc cho mà coi.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức quay sang hướng Huyết Thủ Thiểu Đông nói:

- Thừa cùng Phan huynh, tiểu đệ hữu sự phải cáo từ trước vậy!

Huyết Thủ Thiểu Đông ngập ngừng nói:

- Trần lão đệ sự kiện đêm nay...

Gã không nói nữa, nhưng ý của gã đã biểu lộ qua thần sắc bên ngoài.

Trần Gia Lân thành khẩn nói:

- Phan huynh yên tâm, xem như tiểu đệ không trông thấy gì hết!

Huyết Thủ Thiểu Đông chấp tay nói:

- Vậy thì cảm tạ nhiều, nếu lão đệ bận công việc xin cứ tự nhiên.

Thượng Quan Tiểu Phụng quay người sang nói:

- Trần thiếu hiệp, thiệp thành thật cảm ơn lần nữa, thiệp cũng phải rời xa chốn này, mong rằng hữu duyên sẽ gặp lại...

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Vâng! Mong dịp gặp sau lại, xin cáo từ!

Nói xong, hắn phi thân vượt trên mái nhà chạy như gió.

Khi Trần Gia Lân về tới khách điểm thì trống đã điểm canh ba. Hắn lau mặt sạch sẽ sau đó ngả lưng trên giường, nhắm mắt nghĩ bụng: "Rốt cuộc mình đang làm những việc gì vậy? Mình đang đứng ở lập trường nào? Chẳng biết mẫu thân bảo mình đến Nam Xương làm việc gì đây?"

Hắn đang suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng gõ cửa, bất giác động lòng, lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

Một thanh âm từ ngoài cửa thưa rằng:

- Đệ tử có việc xin diện cáo!

Trần Gia Lân bất giác cảm thấy khẩn trương, hắn biết rằng người liên lạc đã đến nơi, may mà mình về kịp lúc. Thế rồi hắn khoác áo bước xuống giường, rút chốt cài cửa phòng ra.

Đối phương là một hán tử áo đen, gãi cung kính cúi người hành lễ, sau đó đứng nghiêm nói:

- Bẩm thiếu môn chủ, mời ngài lập tức rời gót đến ngoại thành nam môn, Phỉ tôn giả bản môn đang hầu đón tại đó.

Trần Gia Lân thoát nghe đến Bán Bán Kiếm Khách Phỉ Hoa Dung, tức thì máu nóng trong lòng sôi sục lên sùng sục, hấn cổ trấn tĩnh nói:

- Có việc chi chẳng?
- Đệ tử không biết!
- Được người cứ đi trước, ta sẽ đến ngay bây giờ!
- Vâng!

Hán tử áo đen cúi đầu hành lễ lui khỏi phòng ngay.

Trần Gia Lân lập tức thu dọn các thứ lập tức rời khỏi điểm, khách điểm đóng cửa từ sớm, hấn đành phải vượt nóc nhà ra ngoài thôi.

Ngoài phố vắng tanh không mấy may bóng người bộ hành nào hết, chỉ có vài ngọn đèn lộ lấp lánh chiếu sáng mà thôi.

Ra khỏi thành, hấn chạy dọc theo quan đạo tính thầm trong bụng: "Đây là cơ hội ngàn vàng, nên thừa dịp này trả thù cho Vũ Diễm Hoa, mình quyết không thể nuốt lời với người đã chết, còn hậu quả sau khi giết chết Bán Bán Kiếm Khách là thế nào cũng mặc kệ".

Hấn chạy hơn một dặm đường, mới thấy một bóng người gầy gò đứng giữa lộ, xa xa cũng có thể nhận ra đối phương là Bán Bán Kiếm Khách Phỉ Hoa Dung, tức thì trong lòng cảm thấy khẩn trương vô cùng.

Hấn chạy tới chỗ đối phương, lập tức lên tiếng nói trước:

- Phỉ tôn giả đợi đây hơi lâu chẳng?

Bán Bán Kiếm khách nói:

- Thiếu môn chủ đến nhanh thật!

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Chẳng hay hành động đêm nay của chúng ta là thế nào đây?

Bán Bán Kiếm Khách liền hạ giọng nói:

- Lệnh chủ ra lệnh cho lão phu trợ lực thiếu môn chủ, cùng nhau diệt trừ một cường địch của bản môn!

Trần Gia Lân động lòng nói:

- Chẳng biết đối phương là ai thế?

Bán Bán Kiếm Khách dần từng tiếng một nói:

- Huyết Chương Quỷ!

Trần Gia Lân giật mình buột miệng thất thanh kêu rằng:

- Huyết Chương Quỷ ư?

Bán Bán Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Đúng thế! Với bản lãnh hai chúng ta nhất định thành công, lệnh chủ đặc biệt căn dặn...

Trần Gia Lân lập tức hỏi hẩn:

- Đặc biệt căn dặn thế nào?

Bán Bán Kiếm Khách trầm ngâm giây lát, sau đó mới nói:

- Lệnh chủ căn dặn rằng, thiếu môn chủ quyết phải dốc toàn lực hoàn thành công việc này, nếu như thất bại thì không cần phải trở về gặp bà ta nữa.

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Đối phương vốn là hung thủ chuyên nghiệp giang hồ, chuyên giết mướn lấy tiền, tội ác tày trời, có giết lão cũng tốt thôi. Có điều chưa từng trông thấy chân diện mạo đối phương, chẳng biết công lực của đối phương cao siêu đến cỡ nào? Nếu quả thật thất bại, thì chẳng đến gặp mặt mẫu thân nữa thật sao? Mẫu thân lấy thủ đoạn này uy hiếp mình giết người, vậy thì hơi quá đáng, hình như chẳng còn chút tình mẫu tử nào hết, bà ta bằng lòng với mình rằng chuẩn bị sắp xếp để ẩn cư, thế tại sao lại chuẩn bị giết người làm gì nữa? Mình còn nhớ trước đây Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn từng tiếp xúc với Huyết Thủ Thiếu Đông tại Hách thị võ quán, bàn về vấn đề chuẩn bị thuê Huyết Chương Quỷ giết chết Hắc Cốc quái nhân, bây giờ ngược lại muốn giết chết Huyết Chương Quỷ, bất luận đối phương đáng tội chết hay không, nhưng hành động này, quả thật không thể chấp nhận được. Không ngờ mẫu thân lại mất hết nhân tính, vì mưu đồ giang hồ bá nghiệp mà bà ta đã bất kể mọi thủ đoạn. Trông tình hình mình muốn bà ta hồi đầu là điều không thể thực hiện được rồi, bây giờ đành phải tùy cơ ứng biến thôi".

Hẩn suy nghĩ tới đây, ngậm ngừng nói:

- Tôn giả có biết đến đâu mới tìm được Huyết Chương Quỷ ư?

Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Trải qua một thời gia theo dõi điều tra của đệ tử tinh luyện bản môn, mới hay rằng sào huyệt của đối phương ở cách xa đây độ khoảng mười dặm đường.

Trần Gia Luân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Chẳng hay tôn giả từng thấy chân diện mục của đối phương bao giờ chẳng?

Bán Bán Kiếm Khách do dự giây lát, nói:

- Chưa gặp bao giờ, nhưng khi đến sào huyệt đối phương thì lão ắt phải hiện thân không sai!

Trần Gia Luân hỏi tời nói:

- Công lực đối phương cao cường đến cỡ nào vậy?

Bán Bán Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Bất luận công lực đối phương cao siêu đến cỡ nào, nếu hợp hai thanh kiếm cùn của ta lại, ta tin chắc rằng cả thiên hạ võ lâm bây giờ không mấy ai tiếp được cả.

Trần Gia Luân khẽ gật đầu nói rằng:

- Đồng ý là như thế, nếu như đối phương sẽ sử dụng thủ đoạn ngoài võ thuật chính quy thì sao?

Bán Bán Kiếm Khách cười khẩy một tiếng nói:

- Thiếu môn chủ hãy yên tâm điều này, lão phu cũng đã lo nghĩ đến điểm này rồi, đến lúc đó sẽ có cách ứng biến. Bây giờ chúng ta lên đường ngay, ngoại trừ hai phụ tử đối phương, ngoài ra còn hai lão Địch Khách và Hỷ Nương khó ưa ấy, khi gặp mặt chó nói lời thôi với họ làm gì, hãy lập tức diệt trừ họ, như vậy Huyết Chương Quỷ phải hiện thân cho mà coi.

Trần Gia Luân suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nếu đối phương cảnh giác, lảng lạng bỏ đi không chịu lộ mặt thì sao?

Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Vậy thì phá hủy sào huyệt của lão, để lão tự động đến tìm ta, thế nhưng với tiếng tăm ở chốn giang hồ của Huyết Chương Quỷ, lão không khi nào lánh mặt đâu.

Một con suối trong vắt chảy vòng qua hai bên cồn cát, có một vài cầu ván bắc ngang từ bờ suối vào tới cồn cát những bóng trúc lay động trong con gió ở giữa cồn cát kêu vù vù không ngớt, bên trong hàng trúc là một tường rào ẩn hiện khoảng bảy tám nóc nhà.

Lua thưa những vì sao băng lấp lánh trên bầu trời, vạn vật tĩnh lặng như tờ, bỗng có hai bóng người lướt mình lướt qua cầu ván như luồng gió thoảng, chạy tới trước cổng tường rào.

Hai bóng người này chính là Trần Gia Lân và Bán Bán Kiểm Khách Phỉ Hoa Dung chứ không còn ai xa lạ nữa.

Cổng tường rào mở tung như hình chữ bát chứ không khép lại. Chẳng biết có phải vì nơi đây là chốn yên tĩnh ít người lui tới mà họ không đóng cửa lại, hay đối phương biết rằng có khách quang lâm mà cố tình mở cổng tung ra, bên trong có một bóng tối vách tường che khuất thị giác, nên đứng ở ngoài không trông thấy cảnh vật bên trong chút nào cả.

Trong lòng Trần Gia Lân thấp thỏm bất an, vì hắn chỉ nghe qua âm thanh của Huyết Chương Quỷ chứ chưa hề trông thấy mặt đối phương bao giờ.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn vào trong một cái, do dự giây lát nói:

- Phỉ tôn giả, hai chúng ta xông vào trong hay là báo danh hiệu trước đây?

Bán Bán Kiểm Khách suy nghĩ giây lát nói:

- Hãy vào cổng rồi tính sau!

Thế rồi hai người sánh vai bước vào cổng, rẽ sang bóng tường là một sân trống chẳng có trồng trọt thứ gì hết, giữa sân trống có một lối đi trải đá xanh thẳng tới một dãy nhà gồm năm căn phòng nóc ngói. Nhưng thềm rất rộng, gian giữa là đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, hình như có bày ra tiệc rượu, nhưng chẳng thấy bóng người nào cả.

Ngoài ra giữa gian phòng ở hai bên thì tối om chẳng có chút ánh sáng gì hết.

Tình hình này có chút cổ quái, Bán Bán Kiểm Khách la lớn tiếng nói:

- Chương quỷ kia, mời hiện thân nói chuyện nào?

Không thấy phản ứng gì cả, bầu không khí tĩnh lặng đáng sợ.

Bán Bán Kiểm Khách lên tiếng quát hỏi lần nữa:

- Này chương quỷ, không dám lộ mặt ư?

Bầu không khí vẫn im phăng phắc, Bán Bán Kiếm Khách quay sang nhìn Trần Gia Lân khẽ gật đầu một cái. Cả hai người chạy trên lối đi lót đá xanh bước trên bậc thềm đến ngay cửa đại sảnh.

Quả nhiên có một bàn rượu thịt bày ở giữa sảnh đường, hai phần ly dĩa, trong ly đã rót đầy rượu, nhưng thức ăn trên bàn đang còn bốc khói, rõ ràng người trong trại chuẩn bị ăn uống đêm, chẳng lẽ họ nghe thấy động gì mà bỏ chạy ư?

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, Bán Bán Kiếm Khách bỗng chỉ tay ra phía trước nói:

- Thiếu môn chủ, người xem có mảnh giấy chữ trên bàn kia?

Trần Gia Lân trở mắt nhìn, quả nhiên hẳn thấy có một mảnh giấy chữ được dán trên bàn, hàng chữ viết rất rõ nét: *"Khách quý quang lâm, làm tặng phần huy hoàng tề xá, thành kính chuẩn bị bàn rượu gọi là chút lòng địa chủ".*

Hắn đọc xong hàng chữ, bất giác giật mình nhủ thầm: "Trông tình hình đối phương đã có chuẩn bị, nhưng tại sao lại bày trò huyền ảo này ư?"

Bán Bán Kiếm Khách lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Nay chúng quý, đãi khách có phép đãi khách, làm như vậy chẳng hay chút nào!

Vẫn không thấy phản ứng gì hết, do vì cánh cửa khách sảnh mở tung ra nên gió đêm thổi vào liên tục, khiến ngọn đèn nền lay động không ngừng làm cho bầu không khí tăng phần rùng rợn và thần bí hơn.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Nay tôn giả, trông tình hình chủ nhân không hiện thân tiếp đãi rồi?

Vì Bán Bán Kiếm Khách lấy khăn bịt mặt nên chẳng trông thấy thần tình của lão là sao hết, nhưng giọng nói thì không mấy tự nhiên:

- Chúng quý, người lẫn trốn cũng không được gì cả, chẳng lẽ người định dẹp bằng hiệu nghị việc luôn chẳng?

Y nói đến đây dừng lại giây lát, vẫn không thấy đối phương phản ứng gì hết, âm thanh bỗng trở nên lạnh lùng nói tiếp:

- Chúng quý không muốn hiện thân tương kiến, vậy thì chớ trách bản thân không tuân thủ đạo nghĩa giang hồ, Mẫu Đơn kim lệnh hủy bỏ chiêu bài của quý hiệu!

Tâm tư Trần Gia Lân rất phức tạp, thực tình hẳn không muốn làm việc này chút nào.

Bán Bán Kiếm Khách quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Hãy phóng lửa đốt nhà cho rồi!

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Không được, làm như vậy trái với võ đạo.

Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Thừa thiếu môn chủ, đây là mệnh lệnh của chủ nhân?

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Ta bảo không được làm như thế!

- Thiếu môn chủ nói vậy sao được?

- Làm việc phải có nguyên tắc, không được trái với võ đạo như vậy.

- Thừa thiếu môn chủ, biết phục lệnh với chủ nhân bằng cách nào đây?

- Đây là việc của ta, ta nói là ta chịu trách nhiệm cho.

- Thiếu môn chủ hãy suy nghĩ lại, lệnh xuất như núi, không kháng lại cơ?

- Ta không cần suy nghĩ, bất cứ hiềm khích ân oán gì, phải cạy vào bãnh lãnh nhất đao nhất kiếm giải quyết mới là chính đạo!

Bán Bán Kiếm Khách ngăn người trong giây lát, sau đó giọng lạnh lùng:

- Thiếu môn chủ cứ việc khoanh tay đứng xem, bản tôn giả phải đơn độc chấp hành mệnh lệnh...

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Nếu có mặt ta ở đây thì không thể làm như thế!

Bán Bán Kiếm Khách mặt hơi biến sắc:

- Chẳng lẽ thiếu môn chủ định xuất thủ ngăn cản sao?

Trần Gia Lân không do dự chút nào trả lời ngay:

- Khi cần thiết ta sẽ hành động như thế!

Bán Bán Kiếm Khách kêu hừ một tiếng nói:

- Thiếu môn chủ, chắc ngươi đã có ý định như thế từ lâu thì phải?

Trần Gia Lân lạnh lùng đặng hắng một tiếng nói:

- Tùy người muốn nói sao cũng được, ta không chấp nhận hành động như vậy!

Bán Bán Kiếm Khách giận quá thành cười nói:

- Chẳng lẽ thiếu môn chủ định sống mái một phen với bản tôn giả trước sao?

Trần Gia Lân không đề nên cơn lửa giận được nữa, nói giọng lạnh lùng:

- Phỉ tôn giả, tốt hết chúng ta rời khỏi nơi đây, ta còn vấn đề khác muốn nói chuyện với người!

Bán Bán Kiếm Khách là lão giang hồ đương nhiên y biết rằng nếu hai người quyết sống mái một phen tại đây, sẽ tạo nên cơ hội cho phe Huyết Chương Quỷ thừa kế đột kích, lúc đó hậu quả vô cùng nghiêm trọng, thế rồi y dậm chân nói:

- Được! Chúng ta đi ngay!

Cả hai song song cùng quay người lui tới hiện trường đi qua cầu, Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Thiếu môn chủ muốn nói gì thế?

Trần Gia Lân trầm ngâm rặng một cái, nói:

- Đông Phương tôn giả bị tàn sát có phải do Phỉ tôn giả hạ thủ chăng?

Bán Bán Kiếm Khách thất kinh nói:

- Tại sao thiếu môn chủ lại hỏi vấn đề này?

Trần Gia Lân giả đồ làm ra vẻ không có việc chi xảy ra nói:

- Ta chỉ hỏi qua thế thôi, Huyết Trần đông Phương Vũ là tôn giả bản môn, địa vị không tầm thường, tại sao bị giết?

Bán Bán Kiếm Khách trầm ngâm giây lát nói:

- Tại vì y phản nghịch! Bản tôn giả chỉ vâng lệnh hành sự thôi!

Trần Gia Lân kêu ô lên một tiếng nói:

- Phản nghịch ư! Có lẽ lão mất giá trị lợi dụng thì phải?

Hắn nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Còn một nữ đệ tử tên là Vũ Diễm Hoa cũng do chính tôn giả đã hạ thủ ư?

Bán Bán Kiếm Khách bất giác thụt lui ra phía sau một bước, hốt hải nói:

- Tại sao thiếu môn chủ lại đề cập cô ta?

- Vậy thì tôn giả đã thừa nhận giết cô ta rồi chứ gì?

Bán Bán Kiếm Khách gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

- Vâng lệnh chấp pháp!

- Cô ta phạm giới luật gì?

Bán Bán Kiếm Khách ngập ngừng nói:

- Điều này... Sao ngươi không đến hỏi chủ nhân đi!

- Không, ta chỉ muốn hỏi ngươi!

Từ tiếng xung hô tôn giả trở thành ngươi, rõ ràng tình huống bắt đầu căng thẳng.

Bán Bán Kiếm Khách nói giọng lạnh lùng:

- Thiếu môn chủ, mời người tôn trọng thân phận, bản tôn giả từ chối trả lời câu hỏi này!

Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Ngươi trả lời hay không cũng thế thôi, ta đã hứa với cô ta rằng, sẽ sử dụng kiếm cùn và thủ pháp tương tự để đối phó với hung thủ giết cô ta.

Bán Bán Kiếm Khách giật mình lui ra sau ba bước liền, nói giọng hốt hải:

- Thiếu môn chủ, chớ ngông cuồng quá thế, hãy suy nghĩ hậu quả cho kỹ nào...

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lân đã rút kiếm cùn ra khỏi bao, sát khí bốc lên ùng ùng, giận dữ gầm thét nói:

- Ta đang suy nghĩ giết ngươi bằng cách nào đây, hãy rút kiếm ra nào!

Bán Bán Kiếm Khách ngăn người trong giây lát sau đó cắn phẫn nói:

- Thiếu môn chủ ngươi có biết ngươi đang làm gì không?

Trần Gia Lân nói giọng đanh thép:

- Ta biết ta đang thực hiện lời hứa với kẻ chết!

- Cô ta bất quá chỉ là đệ tử bản môn thôi mà!

- Đúng thế, nhưng lúc cô ta sắp tắt thở, ta hứa rằng quyết phải truy sát hung thủ!

- Bản tôn chỉ là kẻ chấp pháp!
- Ta là người trả thù thay cô ta!
- Này thiếu môn chủ, người cố tình đối nghịch với chủ nhân chẳng?
- Tùy người muốn nói sao cũng được, ta quyết phải giết người!
- Chẳng phải bản tôn giả sợ người đâu, chỉ vì người là thiếu môn chủ, ta ngại rằng giết người không thể phục mệnh với chủ nhân...

- Ha ha ha, nếu người có khả năng cứ việc giết ta đi, chớ kiêng kỵ làm gì, ta thì chưa hề xem mình là thiếu môn chủ bao giờ cả, ta tên Ngư Lang, một võ sĩ giang hồ thế thôi.

Bán Bán Kiếm Khách la lớn tiếng nói:

- Bản tôn giả không đấu với người, đành trở về mời chủ nhân định đoạt thôi.

Nói xong, quay người bỏ đi...

Trần Gia Lân trấn kiếm trước ngực, nói giọng lạnh lùng:

- Phỉ Hoa Dung, hãy rút kiếm ra nào, người chớ hòng thoát khỏi đây!

Bán Bán Kiếm Khách bỗng móc túi lấy Mẫu Đơn kim lệnh ra, giơ lên cao trầm giọng nói:

- Kim lệnh như chủ nhân đích thân quang lâm, người dám vọng động ư?

- o O o -